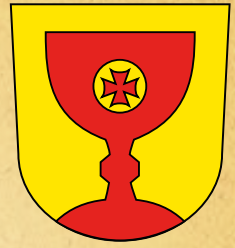

Eikä Jumalan lamppu ollut vielä sammunut 1. Sam 3:3

PYHÄKÖN LAMPPU

Helgedomens Lampa 2 / 2022

Seurakunnan
elämää

Kohti pääsiäistä

Sisarkirkkojen kuulumisia

HENGELLINEN HUOLTOVARMUUS

✍ ESKO MURTO

Kiipesin kellarityöhuoneesta ni iloisena syömään lounasta keittiössä. Takana oli nettipalaveri, jossa olimme keskustelleet pitkään ja seikkaperäisesti messun liturgian yksityiskohdista. Minun kotitehtäväkseni oli tullut selvittää glorian ja laudamuksen ('Kunnia Jumalalle korkeuksissa' jne.) historiaa ja käyttöä jumalanpalveluksessa. Melkein puhkuin innosta.

Pian oma innostumiseni alkoi huvittaa. Kun uutiset täyttyvät räjähtäneistä lastensairaaloista, sotilasliittojen huippukokouksista, raaka-ainemarkkinoiden synkkeneivistä näkymistä – minäkö vain keskityn vanhakirkollisen messuliturgian yksityiskohtiin?

Jäin miettimään omaa reaktiotani. Eikö tämä huomio – oikeastaan moite – kohdistu melkein pä aina kristillistä seurakuntaa kohtaan? Miksi te puhutte taivaan valtakunnasta, kun tämän maailman valtakunnissakin on vielä niin paljon korjattavaa ja parannettavaa? Turvataan ihmisten fyysinen koskemattomuus ja sitten mietitään sielua! Öylätti ja viinitilikka ehtoollispöydässä ei karkota köyhien nälkää!

Ajatukset kuulostivat kovin samanlaisilta kuin Herramme kiusaukset erämaassa. Kolmen kiusauksen kautta paholainen tarjosi toimeentuloa ("Käske näiden kivien muuttua leiviksi!"), turvallisuutta ("Heittäydy alas, hänhän antaa enkeleilleen käskyn ettet loukkaa jalkaasi kiveen!") ja poliittista vaikutusvaltaa ("Kaikki nämä valtakunnat annan sinulle jos..."). Näin kun ajatellaan, ei Jeesuksen jalkojen voitelemiseen löydy koskaan öljyä – aina on jokin hyvä kohde jonka hyväksi nardus-voiteet

pitää myydä. Herramme sanat olivat silloin ja ovat yhäkin todet: ei ihminen elä yksin leivästä, vaan jokaisesta sanasta, joka Jumalan suusta lähtee. Köyhät teillä on aina luonanne, mutta minua teillä ei aina ole.

Tärkeiden asioiden yläpuolelle nousevat vielä ne kaikkein tärkeimmät, iankaikkisen elämän antavat asiat: Jumalan sana ja pyhät sakramentit. Myös ja aivan erityisesti kriisiaikana tarvitaan armonvälineitä, joissa kuulemme Jeesuksen lupauksen: "Minä olen tullut, että heillä olisi elämä ja olisi yltäkylläisyys." (Joh. 10:10)

Todellisen sotilaallisen ja taloudellisen huolen keskellä herää kysymys: onko meillä kohta käsissämme – tai onko meillä jo hyvän aikaa ollutkin – hengellisen huoltovarmuuden kriisi. Aamoksen kirjan profetia pitäisi jokaisen kunnan papin kirjoittaa työhuoneensa seinälle ja lukea se aina kirkkoneuvoston kokouksen aluksi: "Katso, päivät tulevat, sanoo Herra, Herra, jolloin minä lähetän nälän maahan: en leivän nälkää enkä veden janoa, vaan Herran sanojen kuulemisen nälän." (Aam. 8:11)

Seurakuntaelämää tulee rakentaa pitkäjänteisesti, omistautuen. On tärkeää etsiä ja löytää kestävän kehityksen kristinuskon malli: sellainen hengellisen elämän muoto, joka pystyy toimimaan myös vaikeissa olosuhteissa ja antaa seurakuntalaisille kestävän pohjan uskonelämälle. Sanan ja sakramenttien ympärille rakentuva liturginen jumalanpalvelus, ja sen äärel-

lä säännöllisesti kokoontuva ja sosiaalisesti yhteen kasvava seurakunta, on tällainen kestävä kristinuskon malli. Tämä monin paikoin havaittiin todeksi jo koronavaikeisiin aikoihin.

Menin takaisin kellariin tutkimaan kristillisen jumalanpalveluksen kulkua. Ajattelin, kuinka ihmiset ovat vuosisatojen aikana laulaneet tätä samaa gloriaa ja laudamusta. Elivätpä he sitten kuinka vauraina ja turvasa, tai sodan, nälän ja ruton ahdistamina, kaikki heistä ovat jo kuolleet. Mutta ne, jotka huusivat avuksi Herran nimeä, pelastuivat ikuisen elämään ja ovat nyt Jeesuksen luona. He elävät, vaikka ovat kuolleet, koska Jeesus Kristus on kuoleman voittaja. Voiko tätä tärkeämpää ollakaan?

Kirjoittaja on Lähetyshiippakunnan Tampereen seurakunnan pastori ja lehden toimituksen jäsen.

KÄRÄJÄOIKEUS HYLKÄSI SYYTTEET

✍ SAMI NIEMI

📷 SAMI NIEMI

Helsingin Käräjäoikeus antoi 30.3.2022 klo 13 päätöksen koskien kansanedustaja Päivi Räsästä ja piispa Juhana Pohjolaa vastaan nostetuista syytteistä kiihottamisesta kansanryhmää vastaan. Kolmen tuomarin kokoonpano antoi yksimielisesti vapauttavan tuomion ja hylkäsi kaikki syytteet.

– Käräjäoikeuden päätös oli odotettu. Tämä ei ole voitto vain meille vaan sanan- ja uskonnonvapaudelle Suomessa ja laajemminkin. Pyrkinessään kriminalisoimaan kristillistä seksuaaliopetusta syyttäjän toiminta on heittänyt pelon varjon yhteiskunnassa. Oli tärkeä saada Käräjäoikeudelta vahva signaali perusoikeuksiemme puolesta kansalaisina ja kristittyinä. Oli tarpeellista kuulla oikeudelta, ettemme ole syyllistyneet kiihottamisrikokseen, koska olemme aina irtisanoutuneet solvaavasta puheesta. Sen sijaan olemme opettaneet luonnollisen lain ja Raamatun mukaisista ihmis- ja avioliittokäsitystä. Näin olemme opettaneet ja tulemme aina julistamaan kirkkona niin yksityisesti kuin julkisesti. Samalla, kun iloitsen tästä päätöksestä, katson kuitenkin ongelmalliseksi sen, että käräjäoikeus perusteluissaan katsoo Päivi Räsäsen kirjoituksen Mieheksi ja naiseksi hän heidät loi sisältävän loukkaavaa puhetta, vaikka katsookin, ettei Räsäsen kirjoituksella solvannut rikoslaisella tarkoitettulla tavalla, Pohjola kommentoi tuoreeltaan päätöstä.

Helsingin Käräjäoikeudessa oli käsitelty syyttäjän nostamia kanteita Räsästä ja Pohjolaa vastaan kahdessa

istunnossa 24.1. ja 14.2.2022. Piispa Pohjolaa syytettiin, että hän oli päätoimittajana vastuussa Räsäsen kirjoittaman vihoksen Mieheksi ja naiseksi hän heidät loi julkaisemisesta ja levittämistä. Syyttäjän mukaan vihkossa solvattaisiin homoseksuaaleja. Syyttäjä oli vaatinut kuusikymmentä päiväsakkoa Pohjolalle ja Suomen Luther-säätiölle 10 000 euroa yhteisösakkoa.

Pohjolan lakimies Jyrki Anttinen kommentoi käräjäoikeuden päätöstä tuoreeltaan: – Juttu ratkaistiin näytön arvioinnin perusteella ottaen huomioon kirjoituksen tausta ja asiayhteys. Pamfletti ei ole kirjoitettu solvaamiseksi tai loukkaamistarkoituksessa, vaan tarkoituksena on ollut uskonnollisen avioliittokäsityksen puolustaminen. Käräjäoikeus katsoi, että sitaatit ovat sinällään riidattomia, mutta niitä ei voi tulkita laajentavasti Päivi Räsäsen vahingoksi.

Käräjäoikeus katsoi, että kirjoituksen kohtia voidaan pitää loukkaavina, mutta ne eivät vakavuudeltaan ole sellaisia, että loukkaisivat homoseksuaalien yhdenvertaisuutta tai ihmisarvoa tai olisivat herättäneet halveksuntaa tai vihaa. Näin ollen Päivi Räsänen ei ole kirjoituksellaan solvannut homoseksuaaleja eikä Juhana Pohjola ole myöskään syyllistynyt rangaistavaan menettelyyn. Myös Luther-säätiötä vastaan esitetty ran-

gaistusvaatimus tulee hylätä.

Käräjäoikeuden päätöksen perusteluihin tulee perehtyä tarkemmin, mutta lähtökohtaisesti en ole aivan samaa mieltä käräjäoikeuden kanssa syytteessä esitettyjen kirjoitusten kohtien yleisestä loukkaavuudesta, toteaa Anttinen.

Raamattukäräjät ovat saaneet paljon huomiota sekä kotimaassa että kansainvälisesti. Tuen ilmaisuja niin yksityisesti kuin julkisestikin on esitetty paljon koko prosessin ajan.

– Haluan kiittää kaikkia, jotka ovat antaneet tukea ja rohkaisua tässä pitkässä prosessissa. Esirukoulijoita on ollut valtavasti ympäri maailmaan. Pohjimmiltaan kyse on hengellisestä taistelusta ja Kristuksen evankeliumista, jatkoi Pohjola.

Käräjäoikeuden päätös ei ole vielä lainvoimainen. Syyttäjällä on mahdollisuus valittaa päätöksestä hovioikeuteen 30 päivän sisällä päätöksen tekemisestä.

Sisällys 2 /2022

- 2 Hengellinen huoltovarmuus
- 3 Käräjäoikeus hylkäsi syytteet
- 4 Jumalan tabdossa eläminen on seikkailua
- 6 Täytyykö kristityn kuulua johonkin seurakuntaan?
- 8 Kuinka juutalaisesta pääsiäisestä tuli kristillinen?

- 10 Raubanruhtinas
- 11 Luukkaan seurakunnassa on aktiivinen nuoriso
- 12 Päsken – den kristnes dopfest
- 14 Haastattelussa läbetyspiispa Bengt Adahl
- 16 Miksi ette nyt ryhdy tuomaan kuningasta takaisin?"

JUMALAN TAHDOSSE ELÄMINEN ON SEIKKAILUA

≡ XENE TURPELA

📷 LUUKAS RAUTAVUORI

Tämän minä olen teille puhunut, että teillä olisi minussa rauha. Maailmassa teillä on ahdistus; mutta olkaa turvallisella mielellä: minä olen voittanut maailman. Joh. 16:33

Airi Lammi valitsi yllä olevan Raamatun jakeen muistoksi perheensä lähetystyövuosista ja lohdutukseksi meille kaikille tähän nykyiseen levottomuutta herättävään aikaan.

–16-vuotiaana näin itseni palmupuiden alla ihmisten keskellä. Ei kuva niin ihmeelliseltä tuntunut, mutta se elää mielessäni vielä tänäänkin, kertoo Airi, joka on toteuttanut lähetyskutsua Keski-Aasiaan yhdessä puolisonsa **Harri Lammin** ja neljän lapsen kanssa.

KAUASKANTOINEN KOHTAAMINEN

Hankittuaan työkokemusta terveydenhoitajana ja kättilönä Airi aloitti lähetyskurssin Lähetysseurassa. Samaan aikaan fysioterapeutiksi valmistunut Harri kouluttautui Kansanlähetysopistolla. He tapasivat toisensa syksyllä 1986, kun Suomen evankelis-luterilaisen kirkon lähetysjärjestöjen opilaat kokoontuivat viikon kurssille Nurmijärvelle.

Pian Harri ja Airi huomasivat, että heillä on paljon yhteistä.

–Meillä oli samanlainen kutsumus ulkolähetystyöhön ja samanlainen usko – niin kuin on vieläkin.

Häät pidettiin kesällä 1987, ja jo syksyllä pariskunta lähti Englantiin kielikouluun. Vuoden 1988 alussa he olivat valmiita matkustamaan lähetyskohteeseen, johon ensin Harri oli saanut kutsun.

–Miellämme itsemme kristittyinä, jotka elävät elämää ihmisten keskellä työtä tehden. Uskomme, että Jumala toimii kaikessa elämässämme, kun rukoilemme ja ystävämme rukoilevat puolestamme. Työmme lähetyskentällä toteutui, koska Jumala johdatti ja varjeli.

21 VUOTTA LÄHETYSKENTÄLLÄ

Lammit työskentelivät kansainvälisessä tiimissä kristillisessä yhteistyöjärjestössä, johon kuului parhaimmillaan 140 aikuista 15 jäsenjärjestöstä ympäri maailmaa. Järjestöllä oli kehitysaputyyppejä projekteja, muun muassa äitiys-lastenneuvolaklinikka, jossa Airi työskenteli, ja fysioterapiakoulu, jossa Harri opetti.

–Ensimmäinen lapsemme **Samuel** syntyi kotona vuonna 1990. Klinikan lastenlääkäri **Leena Kaartinen** hoiti synnytksen. Harri avusti.

Airi jäi kotiäidiksi. **Elias** (1993) ja **Daniel** (1997) syntyivät kotimaanjaksoilla, mutta nuorin **Joel** (2000) Keski-Aasiassa lähetyskohteen naapurivaltiossa kristittyjen sairaalassa.

Työtä oli paljon. Harri valittiin vuonna 1999 koko järjestön toiminnanjohtajaksi, ja sen vuoksi vieraita kävi aina, kun hän oli kotona.

–Teimme länsimaista ruokaa, koska paikallinen ruoka oli rasvaista ja monimutkaista valmistaa.

Järjestö vaati, että kaikilla tiimiläisillä oli yövahti ja pahimpina aikoina myös päivävahti. Hän meni ovikellon soidessa avaamaan oven. Aseita järjestö ei hyväksynyt.

–Yhden päivävahtin ja apulaisen opetin tekemään länsimaista ruokaa. Sen tekemiseen kului paljon aikaa, koska vieraita kävi usein. Tosin heidän opettamiseensakin meni paljon aikaa, mutta avusta oli minulle sen jälkeen suuri ilo kaiken kiireen keskellä. Oli kivaa tehdä heidän kanssaan työtä, kuten paikallisten kanssa yleensäkin, vaikka ”törmäyksiäkin” tuli.

Airi ja Harri elivät lapsineen yhteensä 21 vuotta lähetyskohteessaan. Samuel kirjoitti ylioppilaaksi Keski-Aasiassa.

Viimeiset kolme vuotta Airi työskenteli kansainvälisessä kielikoulussa.

–Se oli ihannetyötä. Sain laittaa lahjani ja kaiken oppimani käytäntöön.

Ihmisiä virtasi kouluun. Airi sai käyttää uutta ja tehokasta kielenopetusmallia, jonka avulla kieltä opetellaan matkimalla lasten opettelua: kuuntelemalla, puhumalla ja jatkuvala kertaamisella.

–Istuin luokissa seuraamassa, kun paikalliset opettajat käyttivät uutta opetusmenetelmää. Kehitimme opetusta opettajien kanssa. Viikoittain kokouksissa paikallisille opettajille opetettiin kielioppia.

Airin suurin ja tärkein kutsumustyö tuona aikana oli kuitenkin olla Harrille tuki ja lapsille äiti. Jumalan apu ja johdatus oli konkreettista.

–Kristitty on kutsuttu elämään uskoaan todeksi kaikissa tilanteissa.

Lähetysperheiden pyhäpäivä oli perjantai. Lammit osallistuivat kansainvälisen kirkon palveluksiin. Lisäksi kansainvälinen tiimi piti tiistaisin rukouskokouksia.

–Jumalanpalveluksiin saattoi osallistua ihmisiä YK:sta ja Punaisesta Rististä. Maan tilanne oli välillä pitkä sellainen, että palveluksia pidettiin ”maan alla” eli kokoonnuttin kodeissa.

–Meidänkin kodissamme vietettiin jumalanpalveluksia, ja Harri saarnasi toisinaan jo tuolloin.

VARJELUSTA VAARATILANTEESSA

Airi korostaa, että lähetystyöajasta on jäänyt myönteiset ajatukset ja tunteet siitä huolimatta, että erilaisia vaaratilanteita sattui paljon.

Välillä jouduttiin evakkoon naapurimaihin, ja kun oli oikein tiukka paik-

ka, palattiin vähäksi aikaa Suomeen.

–Jumalan armosta halusimme aina tilanteen rauhoittuessa palata lähetystyöhön.

Kerran viisi miestä murtautui yöllä perheen kotiin. Miehet olivat aseistautuneet isolla veitsellä ja rynnäkköiväärillä, jolla he löivät Harria.

–Ryöstäjät ottivat luulot pois. Harrilla oli veitsi kurkulla ja minua uhkailtiin, mutta Jumala varjeli, niin ettei meille tapahtunut mitään pahempaa.

Myös raketteja on tullut kodin lähelle, ja kerran autopommi räjähti kadun toisella puolella.

–Harri joutui liikkumaan paljon, ja kolme kertaa hän joutui tilanteeseen, jossa häntä uhattiin ase-in. Samuelin ja Eliaksen kouluun naapurimaassa tehtiin terroristihyökkäys. Jumala varjeli, niin ettei yhtään lasta noin 180 ihmisestä kuollut.

Airi ja Harri pystyivät puhumaan keskenään traumaattisista kokemuksistaan, ja kansainväliseltä tiimiltä he saivat kriisiapua, niin ettei traumoja ole jäänyt kenellekään perheen jäsenistä.

Vuonna 2008 perhe palasi Suomeen. –Palattuamme teimme Harrin kanssa sopimuksen siitä, että jätämme lähetyskentän kokonaan taaksemme. Harri oli pitkään johtanut isoa organisaatiota

ja vastannut muun muassa sen jäsenten turvallisuudesta. Halusimme antaa uudelle johtajalle tilaa ja työrauhan.

UUTEEN SEURAKUNTAAN

Kotimaassa Airi ja Harri etsivät seurakuntaa, johon asettua. Vuoden he kävivät Karkun evangelisen opiston messuissa. Siellä he tapasivat paljon lähettäjäystäviä. Heitä neuvottiin tutustumaan myös Lähetyslippakunnan Porin Sakkeuksen evangeliseen seurakuntaan, jossa myös kävi heidän lähettäjiään.

–Harri saarnasi Sakkeuksen messuissa. Pastori Markku Sumiala, joka oli aloittamassa seurakunnan toimintaa, ehdotti, että Harri osallistuisi Lähetyslippakunnan pappiskoulutukseen. Ehdotus tuli meille Jumalan lahjana, sillä Harri oli jo aikaisemmin pohtinut mahdollisuutta pappisvihkimykseen.

Harrista tuli vuonna 2016 Loimaan Hyvän Paimenen seurakunnan pastori. Hän vastaa myös Forssan seurakunnan papin työstä. Varsinaisen ansiotyönsä hän tekee TALEMENT-yrityksessä. Airi työskentelee siinä osa-aikaisesti.

Olen sanonut Harrille, että mitä tahansa hän tekeekin, niin olen siinä hänen takanaan, koska luotan siihen, että

Jumala johdattaa meitä. Herra on aina antanut minulle halun kulkea Harrin kanssa yhteistä tietä.

Seurakunnassa Airi pitää pyhäkoulua ja laittaa saarnat nettiin.

AVIOLIITON TYÖKALUT

–Emme pääse eroon perisyntistä. Teemme syntiä Jumalaa vastaan, puolisoa vastaan ja lähimmäisiämme vastaan. Mutta Jumala on antanut meille ihanat työkalut myös avioliittoon: Pyydä anteeksi, anna anteeksi ja tee parannus!

–Naimisiin mentyämme olemme joka ilta pyytäneet toisiltamme anteeksi – vaikka tuntuisi siltä, ettemme ole tehneet mitään väärin.

Pyrkimys jokapäiväiseen anteeksiantoon on tärkeää, sillä anteeksipyyntö ja anteeksiantokin ovat vajavaisia. Näissä asioissa Jumalan Pyhä Henki auttaa meitä.

–Jumalan rakkaus ilmenee muun muassa siinä, että Hän on tarkoittanut miehen ja naisen eri tehtäviin, mutta kuitenkin toimimaan yhdessä. Rankat ajat lähetystyössä opettivat Harrille ja minulle, ettei meillä ole muuta vaihtoehtoa kuin toimia yhdessä.

TÄYTYYKÖ KRISTITYN KUULUA JOHONKIN SEURAKUNTAAN?

≡ MARKUS NIEMINEN

📷 JANNE KOSKELA

Syvimmiltään ajateltuna kaikki kristityt kuuluvat seurakuntaan. He ovat uskon ja kasteen kautta tulleet pelastuksesta osallisiksi ja liitettyiksi Kristukseen. Heistä on tullut eläviä jäseniä Kristuksen ruumiissa, joka on seurakunta. Se, jonka Kristus on liittänyt itseensä, kuuluu Hänen ruumiiseensa. Seurakunnattomia kristittyjä onkin olemassa aivan yhtä paljon kuin on olemassa ruumiittomia irtojäseniä. Mutta tarvitseeko minun kristittyinä kuulua johonkin paikalliseen seurakuntaan ja osallistua aktiivisesti sen toimintaan? Vai riittäisikö sittenkin, että kuulun Kristukselle, uskon omana yksilönäni ja etsin sanaa eri paikoista? Vastausta kysymykseen voi miettiä ainakin seuraavista neljästä näköalasta käsin.

USKOSSA SÄILYMINEN – MITEN PYSYÄ PELASTUKSEN YHTEYDESSÄ?

Kristityn koko elämä lepää Jeesuksen varassa. Paitsi pelastavan uskon syntyminen, myös uskossa pysyminen loppuun asti on Jeesuksen työtä. Pyhä Henki toimii siellä, missä Hän on luvannutkin toimia; Sanan ja sakramenttien yhteydessä. Seurakunnan keskellä Jeesus vahvistaa ja varjelee sinussa pelastavan uskon. Hän vahvistaa uskoasi synninpäästön sanalla, evankeliumin kuulemisen ja saarnan kautta ja myös ehtoollisessa. Yksikään meistä ei säily uskossa loppuun asti omassa varassaan. Me tarvitsemme matkalle oppaaksi, voimaksi, viisaudeksi ja ruuaksi Jeesuksen, joka on ”uskomme alkaja ja täyttävä”. (Hebr. 12:2) Lääke kaikkea epäuskoa ja syntiä vastaan on meille annettu Jeesuksessa ja Hän tarjoaa hyviä lahjojaan meille seurakuntansa keskellä. Miksi emme siis tulisi?

Isossa katekismuksessa Luther opettaa ripistä tällaisella tavalla: ”Jos

tämä tehtäisiin selväksi ja samalla osoitettaisiin, millainen on se hätä, jonka on määrä saada meidät liikkeelle, silloin ei tarvittaisi tyrkyttämistä eikä pakottamista. Jokaisen saisi liikkeelle hänen omatuntonsa, joka herättäisi hänessä sellaisen pelon, että hän kyllä osaisi iloita aarteestaan ja toimia kurjan kerjäläisen tavoin. Kun joku sellainen kuulee, että jossakin jaetaan suuri määrä rahaa tai vaatteita, häntä ei tarvitse ajaa paikalle kepillä, vaan hän kyllä lähtee käskemättäkin juoksemaan, minkä jaloilla pääsee, ettei hän myöhästyi jakelusta. Jos sitä vastoin annettaisiin käsky, että kaikkien keräjäisten on juostava tiettyyn paikkaan, mutta ei mainittaisi mitään syytä eikä kerrottaisi, mitä sieltä on saatavana, silloin jokainen menisi vastahakoisena, kuin ainakin näyttämään, kuinka kurja ja köyhä kerjäläinen on, eikä kukaan uskoisi sieltä mitään saavansa.” (Iso katekismus, kehoitus ripittäytyä)

Muuttavat muuttaen: Jumalanpalveluksessa käymisessä ei ensisijaisesti ole kyse vain Jeesuksen käskyn noudattamisesta – (toki siitäkin! Lue vaikka kolmannen käskyn selitys katekismuksesta) – paljon enemmän kyse on siitä, miten ihmeellinen lahja ehtoollinen on. Kristus ei ole sanonut puista, kivistä tai omenoista ”tämä on minun ruumiini”, ainoastaan ehtoollisen lahjasta Hän on niin sanonut. Jeesuksen ruumis ja veri, on koko maailman-kaikkeudesta löydettävissä todellisesti läsnäolevina vain yhdessä ainoassa paikassa eli ehtoollispöydässä! Miksi et menisi paikalle?

KRISTITTYJEN YHTEYS – SINÄ TARVITSET TOISIA

Toiseksi Raamattu yksinkertaisesti opettaa, että kristityt tarvitsevat toisiaan. Saman ruumiin jäseniksi kastetuina meidät on tehty toinen toisistamme riippuvaisiksi niin kuin jäsenet

ruumiissa ovat riippuvaisia toisistaan. Paavali opettaa Korinttolaiskirjeessä: ”Silmä ei saata sano kädelle: ’En tarvitse sinua’, eikä myöskään pää jaloille: ’En tarvitse teitä’.” (1.Kor.12:21)

Kristus on antanut sinulle toiset kristityt veljiksi ja sisariksi. On mahdollista haluta elää Kristuksen yhteydessä, mutta erossa veljistä ja sisaruksista! Et voi valita vain päätä, ottamatta samassa kaupassa käsiä ja jalkoja. Yritys elää uskossa yksin, erossa seurakunnasta, on kuin silmä sanoisi kädelle: ”minä en tarvitse sinua.” Jumalalla on paljon annettavaa sinun elämäsi niiden veljien ja sisarten kautta, jotka Hän on vierellesi tarkoittanut. Seurakuntansa kautta Jeesus haluaa kuunnella sinun murheitasi, lohduttaa surussasi, kannatella, kun olet heikko ja kutsua takaisin, kun olet lankeamassa. Joskus Hän saattaa kutsua sinut kotiinsa tai tuoda ovellesi vastaleivotun pullapitkon päivääsi ilahduttamaan. Tämän kaiken Hän tekee käyttäen toisia kristittyjä suunaan, käsinään ja jalkoinaan. Uuden testamentin monet vertauskuvat kristityistä edellyttävät joukon, joka elää toistensa yhteydessä. Vai mitä itse ajattelet, millainen on lammak vailla laumaa, oksa irrallaan rungosta (ja toisista oksista), kivi vailla rakennusta tai käsi reivittynä ruumiista?

PAIKKASI JA TEHTÄVÄSI – SINUA TARVITAAN!

Aika monet kristityt Suomessa kiertelevät paikasta toiseen kuuntelemassa mielestään hyvää opetusta. He katsastavat erilaisia hengellisiä yhteisöjä ja kokevat uskovien yhteyttä eri seurakunnissa. Varsinaisesti ei ole kiellettyä käydä joskus katsomassa toisen liikkeen tilaisuudessa. Ehtoollispöytä ei silti pidä mennä yli tunnustusrajojen – mutta se on toinen kysymys.

Seurakuntayhteyden kysymystä ei kuitenkaan tule arvioida ainoastaan

itsekkäästi yksilön näkökulmasta kysyen: Mitä minä tästä saan? Seurakuntayhteyttä arvioidessa tulisi samalla miettiä sitäkin, mitä minä voisin tehdä toisten hyväksi? Raamatun mukaan on nimittäin niin, että Jumala on sinullekin antanut paljon lahjoja, ominaisuuksia ja kykyjä, joilla Hän tahtoi rakentaa seurakuntaansa.

Paavali kirjoittaa: ”Jos korva sanoisi: ’Koska en ole silmä, en kuulu ruumiiseen’, niin ei se silti olisi ruumiiseen kuulumaton.” (1.Kor. 12:15) Jokaisella kristityllä on paikkansa ja Jumalan tarkoittama tehtävänsä osana hänen seurakuntaansa. Toisin sanoen, jos sinä jätät pois seurakuntasi yhteydestä, kukaan toinen ei voi korvata sinua, vaan kohdallesi jää sinun kokoisesi ja näköisesi tyhjä paikka. Jumala haluaa käyttää sinua seurakuntansa rakennustyössä, mutta se edellyttää sinulta suostumista paikallesi ja sitoutumista tehtäviisi. Analogiaa voi etsiä tavallisesta perhe-elämästä: avioliiton lähtökohtana on sitoutuminen toiseen ihmiseen ja yhteiseen kutsumukseen puolisoina. Ilman sitoutumista omalle paikalleen ei voi olla Jumalan tarkoittamaa onnellista avioliittoa.

PAIMEN PITÄÄ HUOLTA LAUMASTAAN

Ajattele mielessäsi kahda laumaa. Toinen on syksyisellä metsälammella kokoontuva lauma sorsia, joille ohikulkijat heittelevät pussistaan pullia. Toinen lauma on yksinäisen vanhuksen pihapiirin lintulaudalle kokoontuva tiaisparvi. Aurinkoisena ja lämpimänä syysiltana pullasorsan osa on kadepäkö. Kauniin syysruskan värjätessä maiseman, lammelle virtaa ohikulkijoita ja sorsat pyöristyvät silmissä, kun erilaista ruokaa ja ruokkijoita riittää. Mutta entä kun säät kylmenevät, ulkona tuulee ja sa-

taa räntää? Kuka silloin muistaa pullasorsan lammella?

Tiaisen tilanne on toinen. Se saapuu päivästä toiseen tutulle lintulaudalle varmasti luottaen, että sama uskollinen vanhus tuo sille auringonkukan siemeniä tänäänkin, joka täytti laudan myös eilen. Pakkasen paukuessa helmikuussa tiainen yhä tietää, mistä se löytää itselleen sopivan ruoka-annoksen ajallaan.

”Kristitty, joka elää uskovana yksin – ilman seurakuntaa – on suojaaton. Jos ei ole laumaa, johon kuuluu, kuka silloin osaa lohduttaa, kun on itse murheellinen? Kuka ohjaa oikeaan, kun on vaarassa langeta? Kuka

rukoilee puolestasi, kun et itse jaksas? Kuka käy puolustamaan, kun olet heikko? Jumala on antanut toiset kristityt seurakunnassa ja paimenviran sinulle suojaksi ja turvaksi. Apostoli Paavali kirjoittaa omasta paimenuudestaan: ”Kuka on heikko, etten minäkin olisi heikko? Kuka lankeaa, ettei se minua polttaisi?” (2.Kor.11:29) Paavalilla oli oikea paimenen mieli, hän tunsu huolta lampaistaan. Tällainen huoli kuuluu raamatulliseen paimenuuteen. Tällaisella paimenellä rohkaistaan myös nykyisiä pastoreita elämään ja olemaan myös etsimässä seurakunnan yhteydestä jääneitä.”

KUINKA JUUTALAISESTA PÄÄSIÄISESTÄ TULI KRISTILLINEN?

≡ PETRI HILTUNEN

📷 WIKIMEDIA COMMONS

Sekä juutalaiset että kristityt viettävät pääsiäistä. Se on näiden molempien uskontojen tärkein vuosittainen juhla. Pääsiäinen ei mennettänyt merkitystään kristinuskon synnyttyä, mutta sai uuden sisällön. On siksi syytä katsoa tarkemmin, kuinka juutalaisesta pääsiäisestä tuli kristillinen juhlapyhä.

Yleensä ajatellaan, että juutalaiset viettävät pääsiäistä sen muistoksi, että kansa vapautui Mooseksen johdolla Egyptin orjuudesta. Tarkalleen ottaen tämä ei kuitenkaan ole pääsiäisenvieton kova ydin.

KUOLEMAN VARJELUS

Juutalaiset kutsuvat nimittäin pääsiäistä nimellä pesah, joka tulee sanasta pasah, joka tarkoittaa ”mennä ohi” tai ”jättää väliin”. Tuo sana viittaa Egyptin kymmenenteen vitsaukseen, esikoisten surmaamiseen. Jumala ilmoitti Mooseksen kautta faraolle: ”Puoliyön aikana minä lähen kulkemaan kautta Egyptin maan. Ja kaikki esikoiset Egyptin maassa kuolevat, valtaistuimellansa istuvan faraon esikoisesta käsikiveä vääntävän orjattaren esikoiseen asti, ynnä kaikki karjan esikoiset” (2. Moos. 11:4-5).

Israelilaisia perheenisiä Jumala sen sijaan käski teurastamaan karitsan ja sivelemään sen verellä talon ovenpielet ja ovenpäällisen. Verestä Jumala tunnistaisi oman kansansa eikä surmaisi heitä vaan menisi ohitse (hepr. pasah). Karitsan veri siis suojeli Israelin kansaa Jumalan rangaistukselta ja kuolemalta.

Tämän ihmeellisen tapahtuman muistoa Jumala määräsi vaalittavaksi siten, että kansa viettäisi jatkossa pääsiäistä. Kun lapset kysyisivät, miksi silloin syödään lammasta ja vietetään juhlaa, heille tuli vastata: ”Tämä on

pääsiäisuhri Herralle, joka meni israelilaisten talojen ohi Egyptissä, kun Hän rankaisi egyptiläisiä, mutta säästi meidän kotimme” (2. Moos. 12:27). Karitsa ymmärrettiin siis uhrina kansan puolesta, varjeluksena kuolemalta.

SÄHKÖISET JUHLAT

Luvattuun maahan saavuttua vietettiin pääsiäistä jopa vuosi Jerusalemissa, johon kokoontui kymmeniä tuhansia osallistujia koko maasta. Juutalainen historioitsija Josefus kertoo, että ”roomalainen sotaväenosasto oli asetettu vartioon temppelin pylväikön katolle, sillä aina juhlien aikana ne olivat vartiossa aseistettuna, ettei kokoontunut kansanjoukko aiheuttaisi mitään levottomuuksia” (Juutalais-sota 1.223).

Juutalainen sananparsii pääsiäisestä kuului: ”Sinä yönä heidät vapahdettiin ja sinä yönä meidät vapahdetaan”. Monien juutalaisten lähteiden mukaan Messias saapuisi nimenomaan pääsiäisyönä: ”Messias, jota kutsutaan ensimmäiseksi (esim. Jes. 41:27), on tuleva ensimmäisessä kuussa”, eli nisan-kuussa, jolloin pääsiäistä vietettiin. Ei siis ihme, että tunnelma pääsiäisjuhlilla oli hyvin sähköinen, kun Jeesus ratsasti aasilla kaupunkiin, ja kansanjoukot huusivat: ”Siunattu isämme Daavidin valtakunta, joka nyt tulee” (Mark. 11:10).

VAPAUTUS ORJUUDESTA

Egyptistä tuli israelilaisille vertauskuva ”orjatalosta” tai ”orjuuden pesästä” (2. Moos. 13:3). Se alkoi symboloida ihmisen asemaa Saatanan ja kaikkien tuhovoimien alaisuudessa. Egypti rikkauksineen ja viettelyksineen alkoi heille edustaa myös synnin todellisuutta. Viimekädessä Egypti oli myös kuoleman maa, josta vapaudut-

tiin Jumalan ihmeellisen pelastusteon, karitsan veren avulla.

Tässä on yhteinen perusta juutalaiselle ja kristilliselle pääsiäiselle. Molempien sisältönä on todella ”pääsiäinen” eli pääseminen vapaaksi synnin, kuoleman ja Perkeleen vallasta, ja lähteminen kohti Luvattua maata. Kaislameren ihmeellinen ylityskin nähtiin yhteisenä tapahtumana, jonka Paavali tulkitsi kuvaavan kristillistä kastetta. Mannaihmeen Paavali liitti puolestaan ehtoolliseen ja vesi-ihmeen Kristukseen, jonka kyljestä vuoti verta ja vetä (1. Kor. 10:1-45). Paavali oli näin juutalaisen perinteen jatkaja ja syvällinen tulkitsija.

ODOTUSTEN TÄYTTYMYS

Juutalaiset messiasodotukset täyttyivät tarkalleen Jeesuksessa Kristuksessa. Paavali sanoo Kolossalaiskirjeessä, että syöminen ja juominen sekä juhlien (myös pääsiäisen), uudenkuun tai sapatin viettäminen ovat ”vain tulevaisten varjo”. Ne ovat varjoa ja esikuva siitä todellisesta, johon nuo juhlat viittaavat, nimittäin Kristuksen ruumiiseen. Pääsiäisateriakin on siis vain esimakua Kristuksen ruumiin uhrista (Kol. 2:16-17).

Näin teurastettu karitsa viittaa selvästi ”Jumalan karitsaan, joka pois ottaa maailman synnin” (Joh. 1:29). Jeesuskin teurastetaan ristinpuulla ja Hänen verensä vuodatetaan, jotta me vapautuisimme ”orjuuden pesästä”, synnistä, kuolemasta ja Perkeleestä. Tämän teurastetun karitsan veri sivelee meihin ristinmerkin muotoon jo silloin, kun meidät kastetaan Häneen. Ja aina uudelleen me saamme nauttia Hänen verensä ehtoollispöydässä. Näin Jumala merkitsee omansa, jottei kuoleamalla ole meihin mitään sijaa. Teloittaja kulkee ohitse (hepr. pesah),

kun olemme Karitsan veren turvissa.

KUOLEMASTA PÄÄSEMINEN

Kristillisen pääsiäisen ydin on sama kuin juutalaisenkin: vapautuminen kuolemasta uhrikaritsan ansiosta. Kristinuskon pelastussanoma huipentuu Vapahtajan ylösnousemukseen pääsiäisaamuna. Juutalainen pääsiäiskaritsa ei nouse kuolleista, mutta Kristus toteuttaa pelastavan työnsä loppuun saakka. Hänen ylösnousemisensa on meille vakuutus siitä, että kaikki pahan vallat ovat saaneet kuoliniskun.

Messias todella saapui voittajana juuri pääsiäisyönä niin kuin juutalaiset odottivat. Ensimmäinen nousi ”esikoisena kuoloon nukkuneista” ... ”Sillä niin kuin kaikki kuolevat Aadamissa, niin myös kaikki tehdään eläviksi Kristuksessa, mutta jokainen vuorollaan: esikoisena Kristus, sitten Kristuksen omat Hänen tulemuksessaan” (1. Kor. 15:20, 22-23).

KRISTILLINEN PÄÄSIÄISATERIA

Jeesus vietti kiirastorstaina pääsiäisateriaa opetuslastensa kanssa juutalaisen tavan mukaan. Syötiin lammasta ja

katkeria yrttejä sekä juotiin viinimaljat. Kaikki sujui vanhan kaavan mukaan siihen saakka, kun tultiin viimeiseen elinlajanteen maljaan. Vapahtaja ottikin tuolloin käteensä happamatonta leipää, siunasi, mursi sen ja antoi opetuslapsilleen sanoen: ”Ottakaa ja syökää. Tämä on minun ruumiini”. Sitten Hän otti neljännen maljan ja sanoi: ”Juokaa tästä kaikki. Tämä on minun vereni, liiton veri, joka monen puolesta vuo-datetaan syntien anteeksiantamiseksi” (Matt. 26:26-28).

Voi sanoa, että tästä alkoi kristillisen pääsiäinen. Kristus asettui nyt itse uhrikaritsaksi, syntien anteeksiantajaksi, kuoleman voittajaksi sekä Jumalan ja kansan välisen liiton sisällöksi. Aikaisemmin liiton sisältönä oli ollut laki (toora), mutta nyt sen keskeinen ydin oli Kristus, Jumalan Poika.

USKON YDIN VAIHTUU

Uskon ytimen muutos näkyy hyvin vertaamalla Mooseksen kirjoja ja Paavalin kirjeitä. Israelin kansa sai Egyptistä lähdön jälkeen Jumalalta kymmenen käskyä ja koko nk. Mooseksen lain. Se oli ja on koko Israelin kansan

hengellisen elämän keskus. Jumala sanoi: ”Tämä laki, jonka teille nyt annan ... ei ole taivaassa niin että jouduttaisiin sanomaan: ’Kuka nousee ... taivaaseen noutamaan sen ...? Se on aivan teidän lähellänne, teidän suusanne ja sydämessänne, valmiina noudatettavaksi” (5. Moos. 30:11-14). Juutalainen pääsiäisen viettäminenkin on osa tätä lain noudattamista.

Paavali asettaa lain tilalle kuitenkin toisen asian. Hän sanoo: ”Älä kysy sydämessäsi: ’Kuka voi nousta taivaaseen?’ – nimittäin tuomaan Kristusta maan päälle – tai: ’Kuka voi laskeutua syvyyksiin?’ – nimittäin noutamaan Kristusta ylös kuolleista. Mitä siis on sanottu? Sana on lähellä sinua, sinun suussasi ja sydämessäsi, nimittäin se uskon sana, jota me julistamme” (Room. 10:6-8).

Kristillinen pääsiäinen ei siis ole enää lain noudattamista vaan se uskoa Kristukseen, joka on noussut kuolleista ja voittanut kaiken sen, mikä meitä uhkaa ja ahdistaa. Hänet me saamme elämäämme, suuhumme ja sydämeemme sen evankeliumin sanan kautta, jota meille julistetaan, ja ehtoollisen leivässä ja viinissä, jota saamme nauttia.

RAUHANRUHTINAS

≡ TAPANI SIMOJOKI

Kansainvälinen hyökkäyssota on syttynyt Euroopassa, ensimmäisen kerran sitten toisen maailmansodan. Pisin yhtäjaksoinen rauhan kausi sitten läntisen Rooman keisarikunnan luhistumisen on päättynyt. Meille, joista vain enää harvalla on henkilökohtaisia muistoja sota-ajasta, Venäjän ja Ukrainan taптumat ovat järkyttäviä ja vaikeasti ymmärrettäviä.

Länsimainen lähihistoria ja kulttuuri ovat muovanneet sukupolven, jonka on erityisen vaikeaa käsitellä silmiemme edessä avautuvaa tragediää. Kun sota oli toisaalta yleistä (yhden arvion mukaan vuosina 1500–1800 Euroopassa käytiin 443 sotaa) ja toisaalta taas rajoittunut pääosin taistelulentille, joissa suhteellisen pienet armeijat kamppailivat keskenään silloin tällöin, sotia oli helpompi kestää. 1900-luvun ensimmäisen puoliskon trauma, käsittämätöntä tuhoa tuottaneet maailmansodat ja niitä seurannut pitkä rauha ovat nakertaneet sietokykyämme. Samalla asetekniikka on tuonut taistelulentien kaupunkien ja koteihin.

Kaiken lisäksi aikaamme vaivaa ylimielinen optimisismi, joka ymmärtää sotien kuuluvan osaan elämää Afrikassa tai Lähi-Idässä, mutta uskoo edistyneen, valistuneen Euroopan jättäneen sodan ja muun barbarismin kauas menneisyyteen. Hybristä seuraava Nemesis: Ukrainan kauhu-uutisten edessä olemmekin neuvottomia ja avuttomia.

Kristityille sotauutiset ovat erityisen haaste. Vuorisaarnassa Jeesus sanoo yksiselitteisesti: ”Autuaita ovat rauhantekijät, sillä heidät pitää Jumalan lapsiksi kutsuttaman” (Matt. 5:9). Lauloivathan enkelitkin hänen synnyttyään: ”Kunnia Jumalalle korkeuksissa, ja maassa rauha ihmisten kesken!” (Luuk. 2:14)

Missä on tuo luvattu rauha? Missä on Rauhanruhtinaan valtiopiiri? Mitä toivoa kristillisellä kirkolla on tarjota tuhon ja kärsimyksen keskellä? Kun pysähdymme pohtimaan tätä Jumalan sanan äärellä, löydämme pulman sijasta ainoan kestävä vastauksen.

Juuri Raamattu opettaa meille sen, jonka kiistävät vain sinisilmäiset historian tuntijat: ”että ihmisten pahuus [on] suuri maan päällä ja että kaikki heidän sydämensä aivoitukset ja ajatukset [ovat] kaiken aikaa ainoastaan pahat” (1. Moos. 6:5). Kuten englantilainen historioitsija Tom Holland on osoittanut kirjassaan ’Dominion’ (2019), kristinusko on tuonut ainutlaatuisena antinaan länsimaiseen kulttuuriin käsityksen yleisistä ihmisoikeuksista ja käänteisesti myös rikoksista ihmiskuntaa vastaan. Ne ovat historiassa poikkeus, eivätkä sääntö.

Julmuus, ihmisoikeuksista ja -elämästä piittaamattomuus: nämä ovat syntisen ihmiskunnan vakiotavaraa. Heikkojen puolustaminen tai toisten itsenäisyyden ja omaisuuden kunnioittaminen taas ovat Jumalan rakkauten heijastumia maailmassa, ja siksi niitä on vaikea löytää siellä, missä evankeliumi ei ole kulttuurin valtavirrassa. Toisin sanoen: ihmiskunnan tekninen ja kulttuurikehitys on luonut väärän kuvan siitä, että vanha aatami eli ihmisen syntinen luonto olisi kesytettävissä. Sitä se ei ole. Edellinen optimismin aikakausi sortui ensimmäiseen maailmansotaan. Olemme parhaillaan samankaltaisen kriisin keskellä.

Jeesus ei tullut kesyttämään tai korjaamaan vanhaa aatamia. Hän ei tullut antamaan ihmiskunnalle toimivampaa kulttuuria tai parempia kansainvälisiä järjestelmiä. Jeesus toi jotain kestävämpää, jotain paljon arvokkaampaa kuin sotilaallisen tai diplomaattisen maailmanrauhan.

Evankeliumin salaisuus on rauha Jumalan kanssa. Kun meidät kasteetetaan Jeesukseen, me emme saa vain hoitoa synnin seurauksiin, vaan meidän syntimme ja syyllisyytemme pestään meistä pois. Vanha aatami hukutetaan kasteveeteen.

Tästä enkelit lauloivat Jeesuksen synnyttyä: ”Maassa rauha ihmisten kesken, joita kohtaan hänellä on hyvä tahto!” Kuolemansa aattona Jeesus lupasi opetuslapsilleen: ”Rauhan minä jätän teille: minun rauhani — sen minä annan teille. En minä anna teille, niinkuin maailma antaa. Älköön teidän sydämenne olko murheellinen älköönkään peljätkö” (Joh. 14:27). Tämä on se ”Jumalan rauha, joka on kaikkea ymmärrystä ylempi” (Fil. 4: 6).

Kaikella pahuudella on loppu. Jeesus on Rauhanruhtinas, koska hän on voittanut synnin ja kuoleman valan, vaikka se vielä käykin toivotonta viivytystaistelua.

Niin kauan kuin elämme armon ajassa, Jumala on kärsivällinen ja sallii syntisten ja pahojen ihmisten elävän ja toimivan maailmassa. Sen tähden maailma on täynnä syntiä ja pahaa, joista sota ja väkivalta ovat räikeimpiä esimerkkejä.

Tämän kaiken keskellä kristillinen seurakunta rukoilee ”Maranata! – Tule, Herra Jeesus!” Saamme olla osana rukousvastausta olemalla rauhantekijöitä, julistamalla rauhan evankeliumia täällä kuoleman varjon laaksossa. Ennen kaikkea saamme nauttia Jumalan kaiken ymmärryksen ylittävää rauhaa kokoontumalla ylösnousseen Kristuksen luo kristillisessä seurakunnassa. Sitä ei kukaan ei voi ottaa meiltä pois, vaikka maailma miten pauhaisi.

Kirjoittaja on Englannin evankelis-luterilaisen kirkon (ELCE) pastori.

LUUKKAAN SEURAKUNNASSA ON AKTIIVINEN NUORISO

✍ JENNI TYPPÖ

Lähetysshiippakunnan seurakuntiin kuuluu paljon nuoria. Muun muassa Seinäjoella olevassa Luukkaan luterilaisessa seurakunnassa käy viikoittain monta nuorta. Seurakunnassa järjestetäänkin nuorten omaa toimintaa säännöllisesti.

Seinäjoella on tehty nuorisotyötä jo pitkään. Nuorteniltoja ryhdyttiin pitämään noin kahdeksan vuotta sitten, jolloin illoissa kävi kymmenkunta nuorta. Iltoja on pidetty alusta asti pääosin seurakuntalaisten kotona, mutta joskus myös kirkolla.

ILTOJA NUORILTA NUORILLE

Nykyään Luukkaan seurakunnassa nuorteniltoja pidetään kolmen viikon välein. Nuoret itse järjestävät illat kotonaan, joiden ovet he avaavat muille. Illoissa käy nuoria myös Kokkolasta. Andreaksen seurakunnassa ei ole omaa nuorten toimintaa, koska nuoria on siellä vähemmän.

-Illat ovat rentoja, kun ne ovat ihmisten kodeissa. Niihin on mukava tulla ja sinne voi myös matalalla kynnyksellä kutsua kavereita seurakunnan ulkopuolelta, nuorteniltoihin usein osallistuva Katariina Typpö kommentoi.

Ilta alkaa yleensä kuulumisten vaihdolla ja nimikierroksella, jos illassa sattuu olemaan uusia tulijoita. Tämän jälkeen siirrytään opetukseen. Osuus aloitetaan rukouksella ja virrellä, jonka jälkeen pastori pitää opetuksen. Opetusten aiheet on valittu sen mukaan, mistä nuoret haluavat kuulla. Kerran vuodessa kysellään nuorilta, mitkä aiheet mietityttävät tai kiinnostavat.

Opetuksen jälkeen ilta jatkuu vapaammin. Yleensä siirrytään iltapaalaan ja nyyttäriherkkuihin, joiden äärellä vaihdetaan tuoreimmat kuulumiset koulusta ja arjesta. Ilta ku-

📷 JENNI TYPPÖ

luukin rennosti juttelun, pelailun ja naurun merkeissä.

USKOVIER YHTEYTTÄ JA JUMALAN SANAN OPETUSTA

Nuorten mielestä yksi nuorteniltojen tärkeimmistä asioista on uskovat ystävät. Yhteys muihin samanikäisiin kristittyihin on arvokasta.

-Illassa on niin paljon kaikkea kivaa. Kaverit ovat tietenkin yksi parhaista asioista. Koska meillä on täällä kaksi messuyhteisöä, emme näe toisiamme joka sunnuntai. On ihanaa päästä näkemään toisenkin messun kavereita nuortenilloissa, kertoo Hanna Iso-Oja.

Kavereiden lisäksi nuoret arvostavat pastoreiden pitämiä opetuksia.

-Illoissa on aina tosi hyviä opetuksia. Opetuksissa pureudutaan syvemmin eri aiheisiin ja pysähdytään niiden äärelle. Siellä on myös helppo kysyä kysymyksiä. Koen tärkeäksi, että saa muutakin opetusta kuin sunnuntain saarnan, Johanna Rauha kertoo.

Haastattelin useita nuoria, ja kaikille on tärkeää nimenomaan nämä kaksi asiaa, jotka Joonna Männikkö summaa:

-Käyn nuortenilloissa, koska siellä

näkee ihmisiä, joita ei muuten näkisi. Niissä kuulee hyvää opetusta tärkeistä asioista, jotka osuvat usein vielä omalle kohdalle.

Nuorteniltojen myötä nuoret myös juurtuvat syvemmin omaan seurakuntaansa.

-Nuortenilta on viikon kohokohta! On hengellisesti tärkeää, että siellä pastori on vain nuoria varten. Hän on helposti lähestyttävä ja siellä on aikaa kysellä kaikenlaisia kysymyksiä. Kun pastorin kanssa juttelee ja tustuu, hän muuttuu "vain papista" omaksi paimeneksi, avaa Hanna.

Rukous nuorten puolesta

Rakas Taivaallinen Isä, Pyhä Kolmiyhäinen Jumala. Avaa silmäni näkemään, että nuorissa on kirkkomme tulevaisuus. Auta rakentamaan seurakuntaasi ja kirkkoasi niin, että se voisi olla jokaiselle nuorelle rakennukseksi – ja että he voisivat löytää turvapaikkansa sinun luotasi. Jobdata nuoria löytämään paikkansa seurakunnassa. Siunaa nuorten vanhempia ja auta kasvatustyössä. Jeesuksen Kristuksen nimessä ja veressä, amen.

Luukkaan seurakunnassa nuoret osallistuvat aktiivisesti vastuntehtäviin.

PÅSKEN – DEN KRISTNES DOPFEST

✍ SAMULI SIHAVIRTA

📷 LCMS.ORG

Vad har påskan att göra med det heliga dopet? Påskan är den kristna kyrkans största festhögtid. Då visar det sig att den Korsfäste är Uppstånden. Döden är besegrad och ondskans makt har krossats. Det heliga dopet är däremot den enskilde kristnes största fest. Där förenar Gud oss med Kristi frälsande död, och han ger oss löfte om en uppståndelse till evigt liv i gemenskap med honom. Dopet förkunnar att döden är besegrad och att ondskans makt är krossad – också för oss.

DOPET FÖRENAR MED KRISTI DÖD OCH UPPSTÅNDELSE

I vårt liv är Kristi försonande död och frälsande uppståndelse inte endast abstrakta saker för tvåtusen år sedan. Deras nytta och förtjänst bemöter oss inte heller endast på tankens plan. De kommer mycket närmare än så.

Dopet är det medel som enligt Nya testamentet förenar oss med Kristi död och uppståndelse. I Bibeln nämns dopet nästan alltid just i samband med Jesu kors och uppståndelse. Speciellt hos Paulus är kopplingen kristallklar. Ordagrant översatt talar aposteln om dop ”till Kristus” (Rom 6:3; Gal 3:27), ”till hans död” (Rom 6:3-4) och ”till en enda kropp” (1 Kor 12:13). Enligt Paulus är dopet gemenskap med Kristi kors och uppståndelse – gemenskap både med den helighet som dessa åstadkommer, liksom med det heliga liv som de förpliktar oss till (t.ex. Rom 6:4-11; Kol 2:12; jfr. Gal 2:19-20; 5:24; 1 Kor 6:11-20). Gemenskapen i det nya förbundet förverkligas genom ”Kristi omskärelse”, alltså dopet, som ersätter omskärelsens sakrament i gamla förbundet (Kol 2:11).

DOPETS GAMMALTESTAMENTLIGA FÖREBILDER

Israels folks befrielse från slaveriet i Egypten – lammets blod struket på dörrposterna, de förstföddas död och räddningen från den egyptiska arméns jakt – utgör inte en förebild endast för offret på Golgata. Det här är också en gammaltestamentlig förebild för dopet. Paulus skriver att Israels folk ”döptes till Mose” i molnskyn och havet efter uppbrottet från Egypten (1 Kor 10:2). Precis som Israel vandrade genom havet och steg upp på det utlovade landets sida, så stiger den döpte upp ur dopvattnet till ett nytt liv. Precis som egyptierna dränktes i havet, så dränks syndens domsmakt i dopet. Eftersom också barn ingick i folket har man redan i den tidiga kyrkan också med hjälp av denna förebild motiverat att även små barn som ännu inte kan tala döps tillsammans med sina föräldrar.

På samma sätt används Noas ark i Nya testamentet som en förebild för dopet (1 Petr 3:2-22). Vattnet både dränker ondskan och renar från det onda (2 Petr 2:5-7). Det är just det som sker i dopet.

PÅSKEN: KYRKANS HISTORISKA DOPFEST

I urkyrkan förrättades dopet omedelbart när evangeliet öppnade människors och familjers hjärtan för tron. Snart blev det dock praxis att katekumenerna förbereddes för dopet under en lång tid. I Hippolytus dopformulär som bevarats från 200-talet bestäms katekumentiden till tre år. De som lärde sig snabbt kunde dock klara sig med en kortare tid. Under Kyrillos av Jerusalem tid på 300-talet fungerade påskfastan som den tid då man gav dopundervisning. Under den tidsperioden skulle dopkandida-

terna leva oklanderligt.

De stora festhögtiderna etablerades som tidpunkter då man förrättade dop. På sina håll föredrog man pingsten som dopdag eftersom det var det kristna dopets minnesfest. Pingsten var ju också den dag då den Helige Ande blev utgjuten. I den östliga kristenheten firades trettondagen som Jesu dopdag, vilket gav en naturlig tidpunkt för att döpa.

Påskan kom dock att bli den mest allmänna dopdagen bland kristna. Till exempel kyrkofader Tertullianus (ca 160-225) ansåg att påskan passade bäst som dopdag, fastän han också godkände pingsten och andra dagar. I ljuset av Nya testamentets dopundervisning är det här inte förvånande. Vad kunde vara en finare tidpunkt för att bli döpt till Kristi död och få löfte om gemenskap med hans uppståndelse än just den högtid då hans död och uppståndelse firas?

Också Israels folks stora påskberättelse visade sig vara förebildlig för det kristna dopet. Man kan därför anta att också detta medverkade till att påskhögtiden etablerades som tidpunkt för dopet.

FRÅN PÅSKNATTENS VIGILIA TILL DOPET

I den tidiga kyrkan fastade katekumenerna före dopet och på sabbaten kom de till biskopen för andeutdrivning och undervisning, och slutligen blev de döpta. Under natten mellan lördag och söndag vakade man i en vigilia där biskopen ännu undervisade dem som skulle döpas. Ibland förrättade man exorcism på dopkandidaterna flera gånger, precis som man också i Luthers dopformulär befäller den onda anden att avlägsna sig. Senare har formuleringarna förmildrats på grund av förnuftsro. Under urkyrkans och reformationens tid hade man en klar övertygel-

se om att människan är endera Kristi egen eller så är hon i den ondes våld. Därför behövdes exorcismen.

Under det att man läste exorcismen skulle de som döptes klä av sig sina kläder (kvinnorna även sina smycken) som tecken på att den gamla människan kläddes av (Kol 3:9). Med sin nakenhet identifierade de sig också med sin Herre, som hängde naken på korset. De tog avstånd från Satan och det syndiga livet och kom till dopet barfota och med övertäckta huvuden. Ibland var de klädda i säcktyg och kvinnorna hade sitt hår öppet som tecken på ånger. Efter syndabekännelsen var det dags för trosbekännelsen.

I idealfall förrättades dopet i Treenig Guds namn genom nedsänkning i strömmande vatten. Det var det bästa sättet att avbilda hur den gamla människan drunknar och vaknar till nytt liv genom Levande Vatten. Om detta inte var möjligt kunde man begjuta huvudet tre gånger med något annat vatten. Så anvisas det redan i De tolv apostlarnas lära, Didache (7:1-3) som daterats till första århundradet.

De döpta kläddes i vita kläder som tecken på det som Nya testamentet lär om den nya människan och påklädandet av Kristi renhet (Gal 3:27; Rom 13:14; Ef 4:22-24; Kol 3:9-10; Upp 7:9, 14). Än idag klär man spädbarn som döps i en vit dopklänning, vuxna och konfirmander ikläds en vit kåpa, alltså alba. Tyvärr är det sällan som man klär den döpte i vitt först efter dopet, så som den ursprungliga seden påbjuder. Också prästens alba är ett tecken för Kristi renhet som erhålls i dopet –

det är ju i kraft av den renheten som också pastorn utför sitt arbete.

De döpta beseglades med Kristi korstecken, precis som man gör än idag. Ofta blev de döpta också smorda med olja som tecken på erhållandet av den Helige Ande och vigningen till det kungliga prästerskapet. Så hade de blivit pånyttfödda både genom dopvattnet och Anden (Joh 3:5; Tit 3:5). De döpta fick därefter också börja praktisera fridskyssen (när män hälsade på män och kvinnor på kvinnor, för att undvika osed-

påminner det om både uppståndelsens morgon och dopet.

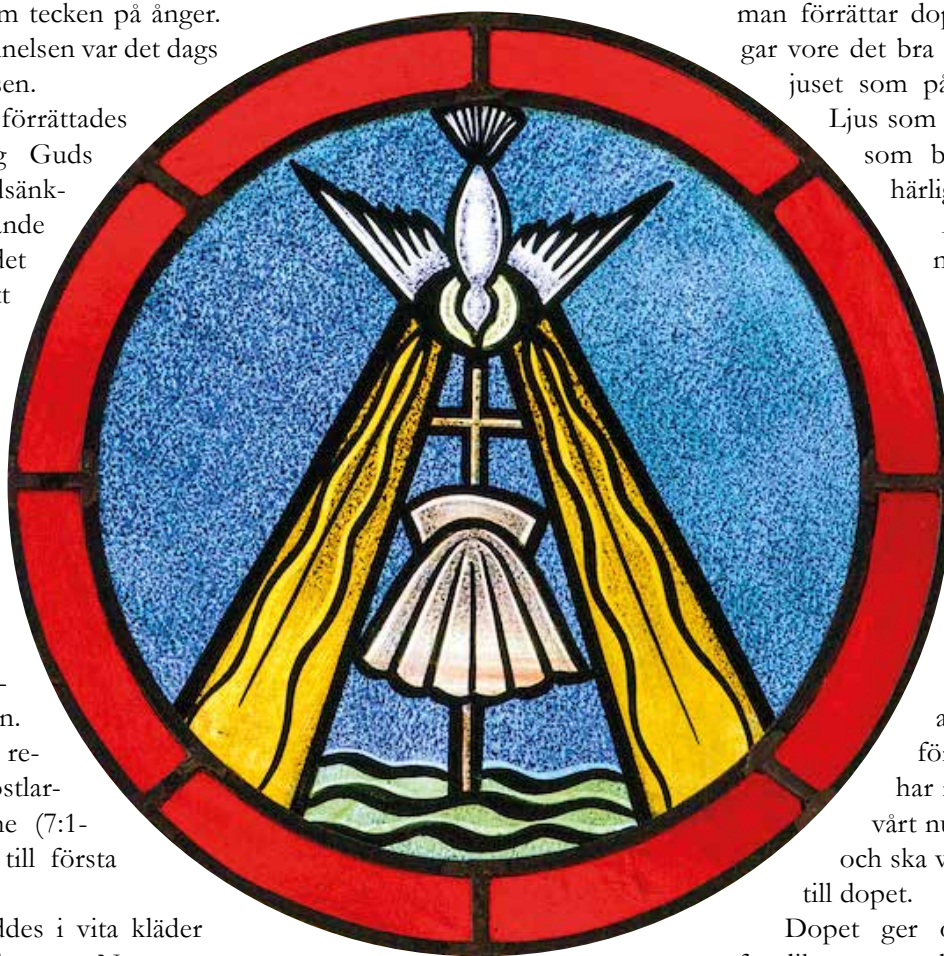
I den tidiga kyrkan gick de som skulle döpas in i den mörka kyrkan eller dopkapellet med oljelampor i händerna, i likhet med de kloka jungfrurna (Matt 25:1-13). Kyrkofäderna talar om dopet också som upplysningens sakrament. Där stiger Kristi ljus in i den syndiges mörker.

Kristus-ljusets plats i kyrkorummet är avsiktligt vid dopgraven eller -funten. Där får det stå från påsknatten fram till Kristi himmelfärdsdag eller pingsten (Joh 9:5). När man förrättar dop och jordfästningar vore det bra att använda påskljuset som påminnelse om det Ljus som verkar i dopet och som bär oss ända in i härligheten.

Även om ingen ny dopkandidat är närvarande ingår förnyandet av doplöftena i den nutida påsknattsmässan. För apostlarna, kyrkofäderna och reformatörerna var dopet inte och ska inte heller för oss vara endast en ritual som en gång utförts men som inte har någon inverkan på vårt nuvarande liv. Vi får och ska varje dag återvända till dopet.

Dopet ger oss fullmakt och förpliktar oss att leva som Kristi egna. Det öppnar våra ögon att se oss själva och andra kristna i skuggan av Guds kors och i ljuset av uppståndelsen. Så som aposteln själv undervisar om dopet: ”Så ska också ni se på er själva: ni är döda från synden och lever för Gud i Kristus Jesus.” (Rom 6:11)

*Svensk översättning:
Otto Granlund*

lighet) som var reserverad endast för kristna. Omedelbart fick de också delta i nattvarden.

PÅSKLJUS, DOPLJUS

Från den tidiga kyrkans vigilia i påsknatten har också vi fått påsknattsmässan i arv. Dess betydelse har man återfunnit också i den lutherska kyrkan. När påsk- eller Kristus-ljuset tänds i mörkret i början av mässan

MISSIONSPROVINSSEN I SVERIGE – HAASTATTELUSSA LÄHETYSPIISPA BENGT ÅDAHL

OTTO GRANLUND

HENRIK VESTERGÅRD

Suomella ja Ruotsilla on paljon yhteistä. Kummallista olisikin, jos ei olisi: Suomi on historian-
sa aikana ollut pitempään osa Ruotsin valtakuntaa kuin meidän aikamme Ruotsin eteläisimmät osat! Kirkko järjestäytyi aikoinaan Suomessa Turun ja Viipurin hiippakunniksi, mutta arkkipiispa löytyi Uppsalasta.

Kirkolliset siteet länsinaapuriin ovat siis vanhastaan vahvat. Tuon siteen vahvuus näkyi 2000-luvun alussa myös siinä, että Suomen Luther-säätiön seurakunnat kuuluivat Ruotsin ja Suomen Lähetysprovinsiin. Moni kirkkomme papeista on ennen vuotta 2013 vihitty juuri Missionsprovinsein papeiksi.

Silti voi monelle seurakuntalaisellemme läntinen sisarkirkkomme olla aika tuntematon. Siksi pyysin Missionsprovinseinin lähetyspiispa Bengt Ådahlin haastatteluun, esittelemään meille hänelle uskottua laumaa.

LIIKKEITÄ YHDISTÄVÄ LIIKE

Tapaamme Zoomin välityksellä päivänä, joka merkitään historiankirjoihin synkkänä päivänä. Aamuyöstä 24.2.2022 alkoi Ukrainassa sota. Ruokoillemme yhdessä sodan kynsiin joutuneiden veljien ja sisarten puolesta. Pikkuhiljaa siirrymme tapaamisemme pääaiheeseen.

Miksi Missionsprovinseinin syntyi? Mitä löytyi taustalta? Piispa Bengt kertoo kattavasti Missionsprovinseinin perustamiseen johtaneista vaihteista.

- Taustalla oli se, että nuorilta pappiskandidaateilta, joilla oli kutsumus, kiellettiin pappisvihkimys. Tämä johdatti siihen, että perustettiin Ruotsin kirkon vapaa konsistori, joka tutki ehdokkaat ja vahvisti kutsumuksen. Enempää konsistori ei kuitenkaan voinut tehdä.

Piispa Bengt kertoo, että jotkut

nuoret miehet hakeutuivat ulkomaille saadakseen vihkimyksen. Esimerkiksi Hans Jönsson lähti Latviaan – nykyisin hän palvelee Latviassa Liepājan piispana. Pappien puute kosketti kuitenkin vuosituhatien vaihteessa myös Ruotsin kirkkoa ja sen herätysliikkeitä. Tämän tarpeen tunnistettiin myös Göteborgin emerituspiispa Bertil Gärtner.

- Gärtner kutsui liikkeiden edustajia niin kutsuttuihin Linköpingin kokouksiin. Vanhastaan oli Raamattuun sitoutuvien liikkeiden keskuudessa epäluottamusta toisiinsa. Nämä kokoukset auttoivat rakentamaan yhteyttä yli rajojen, piispa Bengt toteaa.

Piispa Bengt kertoo, ettei Gärtner kuitenkaan ratkaisevassa Falköpingin kokouksessa puoltanut Missionsprovinseinin perustamista, minkä vuoksi yksimielisyyttä ei tältä osin saavutettu. Silti projekti eteni. Vuonna 2003 Missionsprovinsein perustettiin, minkä jälkeen sille vihittiin piispaksi Arne Olsson 2005 ja apulaispiispoiksi Lars Artman ja Göran Beijer 2006.

- Missionsprovinseinissa on pidetty piispojen vihkimyssuksessiotia tärkeänä. Siksi vihkipäiksi piispaksi kutsuttiin Walter Obare Keniasta, piispa Bengt kertoo.

Jo näihin aikoihin Missionsprovinseinille tuli piispa Bengtin mukaan tärkeäksi myös yhteys Suomeen. Suomen Luther-säätiö oli useamman vuoden ajan mukana Missionsprovinseinissa ja Matti Väisänen toimi sen apulaispiispana vuodesta 2010 vuoteen 2013, jolloin Lähetyshiippakunta perustettiin.

MISSIONSPROVINSEININ ERITYISPIIRTEET

Pian parikymmentä vuotta täyttävällä Missionsprovinseinilla on siis monilta osin hyvin samankaltainen his-

toria kuin Lähetyshiippakunnalla. Nämä kaksi ovat myös vuosien varrella nivoutuneet yhteen. Mutta mitä erityispiirteitä Missionsprovinseinilla on? Miltä se näyttää sisältä päin katsottuna?

- Missionsprovinseinia yhdistää uskollisuus Kristusta, Raamattua ja uskoa kohtaan. Se kokoaa ihmisiä eri traditioista, ja siksi seurakunnatkin näyttävät vähän erilaisilta toisiinsa verrattuna, mikä myös näkyy jumalanpalveluksessa. Yhtenäisyyden vaalimiseksi on päätetty, että messuissa käytetään Ruotsin kirkon vuoden 1986 jumalanpalvelusjärjestystä. Seurakunnissa on siksi hyvä liturginen järjestys. Messussa painottuu Jumalan sanan täyteys ja saarnalla on siinä keskeinen paikka.

Piispa Bengt kertoo, että Missionsprovinseinilla on seurakuntia (joita usein kutsutaan koinonioiksi) eri puolilla Ruotsia, etelän Lundista Norrbottenin Pajalaan. Seurakuntia on tällä hetkellä 17 ja kaksi on ottamassa ensiaskeliaan. Lisäksi on joitakin seurakuntia, jotka eivät ole jäseniä, mutta joita Missionsprovinseinin papit palvelevat. Papiston 49 jäsenestä suuri osa asuu ja palvelee Göteborgin seudulla ja osa eteläisessä Ruotsissa. Tukholman seudulle on ollut vaikea löytää pappeja. Suomen tavoin seurakunnat kokoontuvat pääosin vuokratiloissa, mutta esimerkiksi Göteborgissa ja Uumajassa seurakunnilla on omat tilat. Göteborgista löytyy myös Missionsprovinseinin kanslia. Talouden osalta piispa Bengt toteaa, ettei perusta ole niin vahva kuin voisi toivoa.

- Tavoitteena on, että papit voitaisiin palkata 50 prosentin osuudella.

Suomessa Lähetyshiippakunnalla on ollut oma tiensä siihen pisteeseen, että on todettu Lähetyshiippakunnan olevan luterilainen kirkko Suomessa.

Kysyn piispa Bengtiltä, mikä on tilanne länsinaapurissa.

- Me olemme vapaa hiippakunta Ruotsin kirkon perinteessä. Keskustelu identiteetistämme jatkuu edelleen. Tilanteeseen vaikuttaa myös se, että jotkut papeistamme edelleen ovat myös kansankirkon pappeja.

Piispa Bengt kertoo Missionsprovinsin tuntevan suurta yhteyttä kaikkiin niihin, joilla on sama usko ja tunnustus, organisaatioiden rajoista riippumatta. Olen kuulevinani samantyyppisiä painotuksia kuin eräs toinen arvostettu ruotsalainen piispa, Suomesakin monelle tutuksi tullut piispa Bo Giertz, aikoinaan esitti. En siksi malta olla kysymättä, missä määrin Giertzin opetus vaikuttaa Missionsprovinsin taustalla. Tässä vaiheessa piispa Bengt poimii työhuoneensa seinältä kehystetyn valokuvan ja näyttää sitä minulle. Kuvassa näkyy piispat Giertz ja Gärtner.

- He ovat merkinneet minulle hyvin paljon. Gärtner vihki minut papiksi 1975. Ja vuosien ajan emerituspiispa Giertz kutsui kokoon nuoria pappeja luoksensa lukemaan yhdessä Uutta testamenttia alkukielellä. Nämä tapaamiset olivat minulle hyvin tärkeitä ja niin varmasti monelle muullekin papille.

TUNNUSTUKSELLISENA LUTERILAISENA NYKYAJAN RUOTSISSA

Sekä Suomessa että Ruotsissa ovat tunnustukselliset luterilaiset pienenä vähemmistönä. Sekä yhteiskunnassa yleisesti että kirkollisissa piireissä on ruotsalaisella luterilaisella samantyyppiset haasteet kuin suomalaisella. Piispa Bengt varoittaa yksin jäämisen riskistä. Esimerkiksi kansankirkossa palvelevalla on kiusauksena pikkuhiljaa ja huomaamatta sopeutua vallitsevaan tilanteeseen. Tunnustuksellisen luterilaisuuden jatkumon kannalta Missionsprovinsinilla on Ruotsissa avainrooli.

- Tarvitsemme turvallisia jumalanpalveluspaikkoja. Erittäin tärkeää on myös, että löytyy yhteys seurakuntien välille.

Yhteyden rakentumista on aktiivisesti edesautettava. Piispa Bengt

kertoo muutamasta kevään 2022 satsauksesta:

- Tukholmassa järjestetään toukokuussa ensimmäistä kertaa Missionsprovinsin nuorisoleiri. Siellä pidetään huhtikuussa myös kirkkopäivä, Linköpingissä jo aikaisemmin. Ajatuksena on, että ihmiset voisivat tällä tavoin löytää toisensa.

Piispa Bengt kertoo myös Missionsprovinsin sisäisestä Pyhän Sigfridin uskonnyhteisöstä. Se on tarkoitettu niille, jotka asuvat kaukana Missionsprovinsin seurakunnista, mutta haluavat kuulua sen yhteyteen. Yhteisöllä on oma vastuupastori, joka pitää yhteyttä jäsenistöön. Tätäkin kautta voi tulevaisuudessa aueta tie uusien seurakuntien muodostumiseen.

SUOMALAISENA MISSIONSPROVINSINISSA?

Ruotsissa asuu merkittävä suomalaisvähemmistö. Ei liene mahdotonta, että yksi jos toinenkin suomalainen josain vaiheessa löytää itsensä Ruotsista etsimässä seurakuntayhteyttä. Miten sellaisen voisi löytää?

- Helpointa on mennä Missi-

onsprovinsin nettisivuille ja tarkistaa, missä on lähin seurakunta. Itse jumalanpalvelus on varmasti hyvin tuntunut, se on hyvin samanlainen kuin suomalainen messu, piispa Bengt toteaa.

Vaikka ruotsin osaaminen olisi vähäistä, ei kannata jäädä sunnuntai-aamuna kotiinsa tai hotellihuoneeseen istumaan. Piispa Bengt painottaa, että tarpeen vaatiessa tähänkin löydetään ratkaisu.

Vielä haastattelutuokion lopuksi piispa Bengt painottaa, kuinka hän henkilökohtaisesti iloitsee Ruotsin ja Suomen veljien ja sisarten yhteydestä. Jo kymmenisen vuotta sitten hän sai tutustua Lähetyshiippakuntaan, kun hänen poikansa Jonatan asui perheineen parin vuoden ajan Turussa. Viime kesänä hän sai myös osallistua Lähetyshiippakunnan kesäjuhlaan Loimaalla.

- Se oli erittäin hieno kokemus. Siellä oli suuri yhteenkuuluvuuden tunne!

Haastattelun päätteeksi voimme kummatkin todeta, että toivomme kirkkojemme yhteyden ja yhteistyön edelleen syventyvän.

Miksi ette nyt ryhdy tuomaan kuningasta takaisin?"

(2 Sam. 19:10)

Daavidin hallituskaudella Absalom, Daavidin oma poika, oli vietteltyt kansan ja noussut kapinaan. Oikea kuningas oli joutunut maanpakoon väärän kuinkaan pitäessä valtaa Israelissa. Viimein Daavidin joukot kohtasivat Absalomin johtaman sotajoukon Efraimin metsässä. Taistelun tohinassa Absalom tarttui puuhun roikumaan ja Daavidin sotapäällikkö Jooab surmasi hänet. Kun israelilaiset olivat havainneet kuninkaan kaatuneen, he kääntyivät pakoon ja niin vieras valta päättyi Israelissa. Nyt saattoi oikea kuningas palata valtaistuimelleen Jerusalemiin.

Taistelusta majoilleen palannut kansa alkoi puolestaan puhumaan keskenään ja moittimaan erityisesti johtajiaan. Miksi nämä ovat niin hitaita tuomaan oikean kuinkaan takaisin? Kansa ymmärsi, että se oli nostanut tai ainakin sallinut laittoman kuninkaan nousta oikean sijaan. Oli korkea aika tehdä parannus ja rientää oikeata kuningasta vastaan.

Paaston aikana kristillinen seurakunta kuulee saman kutsun: Miksi ette kutsuisi kuningasta takaisin? Te olette suosineet vierasta kuningasta, olette antaneet synnille sijaa, olette asettaneet luodut ja omat mieliteot Herran valtaistuimelle. Vieras kuningas on saanut hallita ja Kristuksen olette ajaneet maan pakoon harhailemaan. Herramme Jeesus Kristus on kuitenkin kukistanut ja tallannut kaikki vallat ja voimat jalkojensa alle; synnin valta on voitettu, eikä se voi kestää. On siis korkea aika huomata se, minkä Israelilaiset huomasivat: "Mutta Absalom, jonka me olemme voidelleet kuninkaaksemme, on kuollut taistelussa. Miksi ette nyt ryhdy tuomaan kuningasta takaisin?" (2 Sam. 19:10)

Kuninkaan tuomme takaisin synnintunnustuksessa. Myönnämme suosineemme väärää kuningasta, riennämme rakasta Herraamme vastaan, kun hän lähestyy meitä sanassaan ja sakramenteissaan. Seurakunta onkin tuomassa kuningastaan parhaiten takaisin jumalanpalveluksessa. Kuninkaansa kohdattuun kansa lähtee iloiten ja karkeloiden seuraamaan tätä. Joka päivä pitää kuninkaan hallita elämäämme sanansa kautta. Se on Jumalan kansan matkaleipää, joka pitää tiellä. Lopulta tie johtaa uuteen taivaaseen ja uuteen maahan — taivaalliseen Jerusalemiin!

Teksti: Joni Ahonen

Kuva: Aija Ahonen

Suomen Luther-säätiön tiedotuslehti

Päätoimittaja: Joel Kerosuo

Toimitussihteeri: Pauliina Pylvänäinen

Tilaukset: 050 5225 855

tiedotus@luthersaatio.fi

Taitto: Liisa Pitkäranta

Kannen kuva: Antti Koponen

Paino: I-print

ISSN 1457-9901

Nordea IBAN: FI59 1023 3000 2354 52